

Неморално је својим потомцима у наслеђе оставити етикету геноцидног народа. Поготово када је реч о српском народу. О народу који је током 20. века, уз Јермене и Јевреје, био жртва геноцида, а не његов „творац“. У контексту приче о моралу, рећи ћу нешто и о европским вредностима. Међу њих свакако не спадају лаж и превара. Српска прозападна (квази)елита понавља да је њен народ примитиван и да мора да се угледа на цивилизованије од себе. Упорно говори да у ЕУ треба да уђемо не само да бисмо боље живели већ да бисмо се и култивисали. Опет, од нас тражи да прихватимо неистину као истину, неправду као правду а амерички хегемонистички поредак као оличење светског мира и равноправности. Конкретно, сада од нас захтевају да у име европских вредности пристанемо на америчку лаж о Сребреници. Па зар то онда није најгрубље негирање свега оног позитивног и племенитог што је део европске цивилизацијске баштине?

Прича о неморалности усвајања резолуције о Сребреници има још једну димензију. То је, намерно или случајно, маргинализовање холокауста. Ако се оно што се у Сребреници десило лажно назива геноцидом и изједначава са уништавањем Јевреја, онда се ради и о индиректном историјском ревизионизму. Прво, чак је неумесно и неистину о преко 8.000 убијених у Сребреници изједначавати са уништавањем милиона Јевреја. Друго, пре или касније ће истина о Сребреници, чак и на Западу, избити на површину. Немогуће је трајно сакрити чињеницу да се у ствари ради о неколико стотина убијених, и то, у прилог чему постоје озбиљне индикације, од плаћеника француске обавештајне службе. И сада има доста доступних докумената, а за двадесет, тридесет година неминовно ће бити отворене многе архиве. Тада ће пасти љага и на холокауст. Многи, не само у Немачкој, почеће другим очима да гледају и на оно што се дешавало током Другог светског рата. Помислиће неко – ако је „сребренички геноцид“ измишљен, зар онда то није случај и са Аушвицом?

Моралне консеквенце наметања и усвајања резолуције о Сребреници нису ништа мање страшне од њених (гео)политичких последица. Председник Србије би требало да се потруди да то схвати а не да позива на „што већи консензус при усвајању скупштинске резолуције о Сребреници“, и апелује „да тај документ добије најширу подршку невладиног сектора како би осуда злочина била одлука читавог српског друштва“. Ако не због морала, „европских вредности“ и будућности српског народа, добро би било да мало озбиљније размисли зарад свог „лика и дела“. И да не гаји илузију, као и било који други српски политичар који подржи резолуцију или јој се неискрено, тек про форме, супротставља, да ће га мимоићи бар историјска одговорност за оно што чини.

(Не)морални аспект резолуције о Сребреници

Пише: Драгомир Анђелковић
среда, 03 март 2010 12:06

Историју је много теже преварити него људе, иако моћницима некад делује да и њу могу да пишу онако како желе. Срби су показали да су способни да много шта прогутају, али срамну резолуцију неће моћи да пренебрегну. Из дана у дан, из годину у годину, борићемо се да истина о Сребреници исплива на површину. Надам се да јеврејска заједница у Србији то увиђа и да ће и она дићи глас како последице злоупотребе Сребренице не би укаљале сећање на холокауст. Тиме ће помоћи и себи, и нама, ако већ српски владајући (и неки опозициони) политичари не схватају да ће оним што сада чине још више упрљати биографије! И пред историјом и пред савременицима!